

KAPITTEL 8

Cleos fremtid

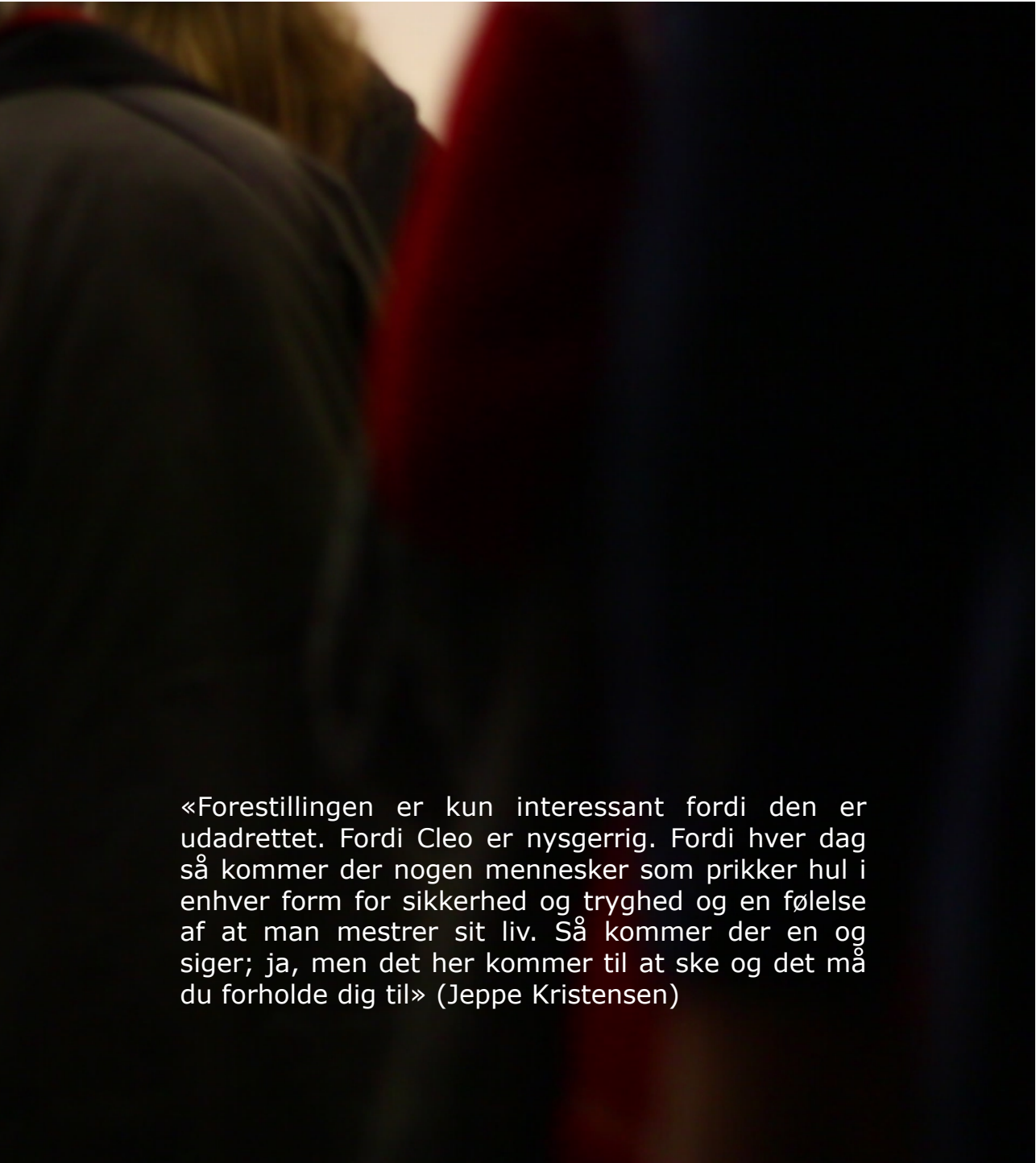
Uddrag fra en samtale med Cleo Højholdt og Jeppe Kristensen

Kristian Nødtvedt Knudsen & Jeppe Kristensen

Sitering: Knudsen, K. N. & Kristensen, J. (2022). Cleos fremtid. I L. Skregelig & K. N. Knudsen (Red.), *Kunstens betydning? Utvidede perspektiver på kunst og barn & unge* (Kap. 8, s. 183–195). Cappelen Damm Akademisk. <https://doi.org/10.23865/noasp.163.ch8>
Lisens: CC BY-NC-ND 4.0

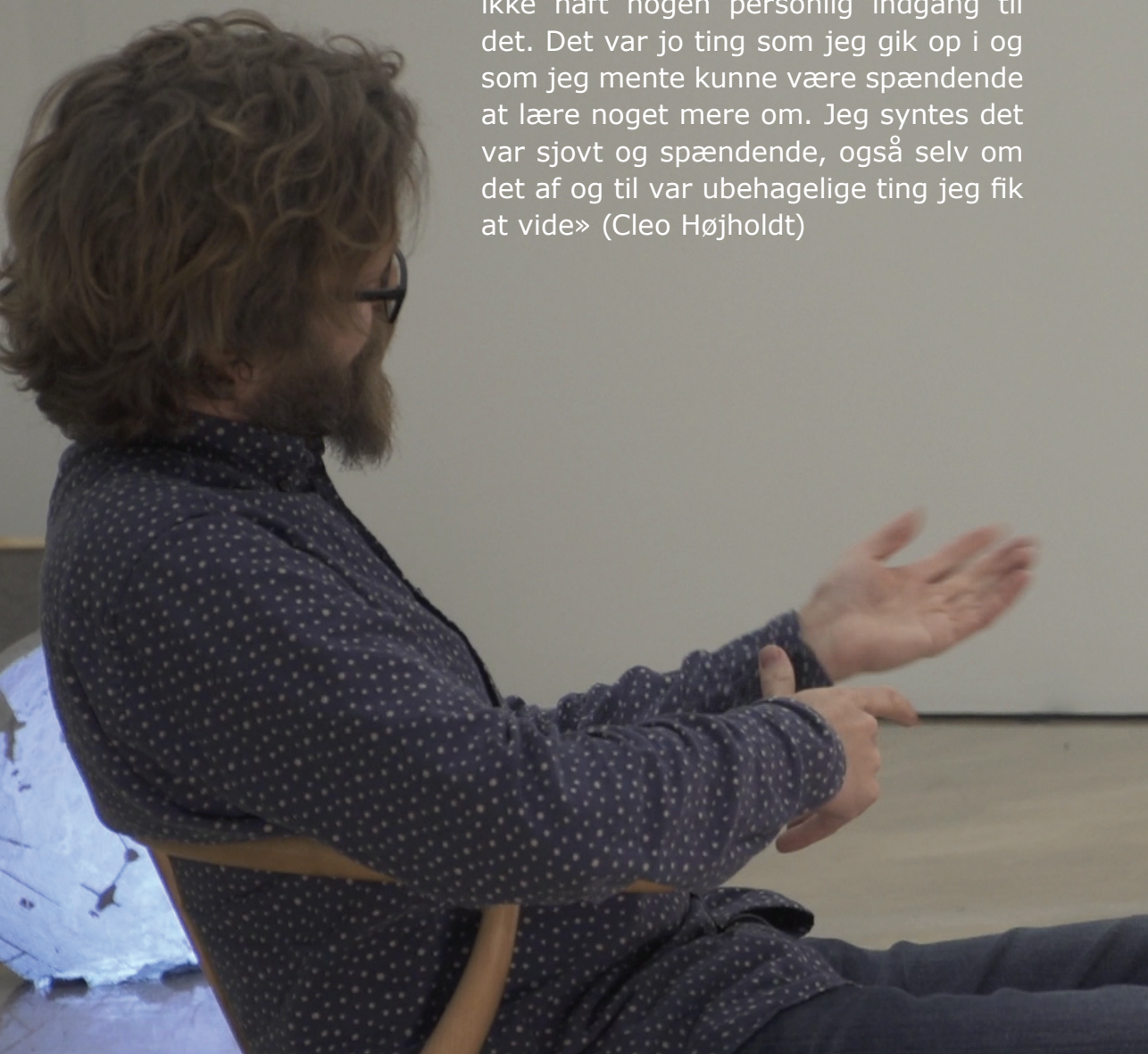
«Forestillingen er kun interessant fordi den er udadrettet. Fordi Cleo er nysgerrig. Fordi hver dag så kommer der nogen mennesker som prikker hul i enhver form for sikkerhed og tryghed og en følelse af at man mestrer sit liv. Så kommer der en og siger; ja, men det her kommer til at ske og det må du forholde dig til» (Jeppe Kristensen)

«Jeg tror faktisk at jeg syntes det var dejligt, fordi jeg var jo på en måde mig selv. Eller, en lidt sådan afgrænset version af mig selv. Jeg behøvede ikke at spille noget. Når jeg lo, så var det fordi jeg syntes ting var sjovt. Der var ikke noget manuskript, eller der var et løst manuskript, men jeg kunne ligesom bare være mig. Og det tror jeg, at jeg fokuserede ret meget på. At jeg bare snakkede med folk og at jeg var mig selv»
(Cleo Højholdt)

«De temaer vi tog fat på, dem havde jeg selv valgt og det tror jeg var vigtigt. Fordi, hvis du nu havde været sådan «Cleo, det er spændende at vi snakker om det her og det her», så havde jeg ikke haft nogen personlig indgang til det. Det var jo ting som jeg gik op i og som jeg mente kunne være spændende at lære noget mere om. Jeg syntes det var sjovt og spændende, også selv om det af og til var ubehagelige ting jeg fik at vide» (Cleo Højholdt)

«Der er en masse faglige ting som jeg syntes var spændende og som jeg har taget med videre, men det vigtigste er oplevelsen af hvor reflekteret, følsomme, engageret og kompetente børn på 13-14 år egentlig er, når man giver sig den tid, som det kræver at lave en forestilling, til at være samme med dem. I nogle rammer, som er enormt frie og hvor de kan udfolde sig» (Jeppe Kristensen)

«Det er så utroligt vanskeligt at sige til børn, at det måske ikke går. Og for mig, var det det den forestilling skulle prøve at rumme. Skabe et rum hvor man kunne sige det til hinanden. Hvertfald, la muligheden være tilstede, i stedet for med det samme, at dække det til. Som forældre er man jo sidsygt optaget af ens børns fremtid. At de skal få et godt liv, at de skal blive glade og så har man alle mulige forfærdelige tanker når de er gået i seng, om hvad der kommer til at ske. Og måske er de tanker lidt for dystopiske, men på mange måder alligevel også velbegrundende. Og den samtale er jo bare ekstrem vanskelig at ha generationer i mellem» (Jeppe Kristensen)

«Når man går fra at være barn og de tanker man har om verden på det tidspunkt, til at blive teenager, opdager man nogle forestillinger om verden. I den opdagelse, opdager man også noget nyt om sine forældre og jeg syntes forestillingen og arbejdet med den, var i stand til at fange den forandring. Som far/datter, gik vi fra at snakke med hinanden på en måde til en anden. Måske lidt mere voksent... Som at opdage et nyt sprog eller en ny måde som man skal snakke om verden og hinanden på» (Cleo Højholdt)

